

Kühne en Heitz BV, Rotterdam, mod Produktschap voor Vee en Vlees, Rijswijk, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er artikel 2, stk. 2, første afsnit, i forordning (EØF) nr. 3602/82 ⁽¹⁾ gyldig?
2. Ud fra hvilke kriterier skal det i bekræftende fald afgøres, hvorvidt der i henhold til denne bestemmelse foreligger muskelvæv og ben i det samme naturlige forhold som i de hele udkæringer?

⁽¹⁾ EFT nr. L 376 af 31. 12. 1982, s. 23.

Sag anlagt den 14. december 1988 af selskabet Società Finanziaria Siderurgica Finsider SpA og af selskabet Italsider SpA, begge i likvidation

(Sag 363/88)

(89/C 25/08)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. december 1988 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af selskabet Società Finanziaria Siderurgica Finsider SpA i likvidation, Rom, og af selskabet Italsider SpA i likvidation, Genova, begge ved advokaterne Cesare Grassetto og Guido Greco, advokater med møderet for Corte di Cassazione i Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Nico Schäffer, Avenue de la Porte Neuve 12.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Det statueres, at De Europæiske Fællesskaber og dermed Kommissionen er ansvarlig for det tab, sagsøgerne har lidt som følge af faldet i leverancer til hjemmemarkedet i 1984, 1985 og 1986 af produkter i produktgrupperne Ia, Ib og II.
- Det Europæiske Fællesskab og dermed Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerne en erstatning som angivet i de i stævningen udfærdigede opgørelser ⁽¹⁾ eller med det højere eller lavere beløb, Domstolen måtte opgøre tabet til.

⁽¹⁾ Sagsøgerne har opgjort deres samlede tab således:

Produktgruppe	1984	1985
Ia + II:	53 992 620 000 lire	68 725 260 000 lire
Ib:	21 387 600 000 lire	14 278 680 000 lire
Produktgruppe	1986	
Ia + II:	104 299 920 000 lire	
Ib:	14 167 620 000 lire	

— De Europæiske Fællesskaber og dermed Kommissionen tilpligtes at betale renter af det nævnte beløb fra datoen for afsigelse af dom i sagen.

— Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I sagen rejses krav om erstatning for de tab, der er en følge af Kommissionens adfærd, idet denne ved forskellige undladelser og vildledende udtalelser har accepteret en overskridelse af de traditionelle handelsstrømme ved leveringer på det italienske marked, jf. artikel 15 B i Kommissionens beslutning nr. 234/84/EKSF ⁽²⁾. Kommissionen har handlet retsstridigt, idet den forsættigt og klart og systematisk har omgået ordningen ifølge artikel 15 B og herved navnlig tilsidesat forpligtelsen ifølge denne artikels stk. 4 andet punktum (dvs. forpligtelsen til at kræve, at virksomhederne udligner den konstaterede ubalance i deres traditionelle leverancer) i hele det tidsrum, ordningen har været gældende (i årene 1984, 1985 og 1986). Kommissionens adfærd i forbindelse med foranstaltningen i henhold til artikel 15 B, stk. 5, udgør også i det omfang, den skal tillægges betydning, en sådan retsstridig adfærd. Undladelsen af at anvende denne bestemmelse er udtryk for magtfordrejning og udgør desuden en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Kommissionen har desuden handlet retsstridigt ved udøvelsen af de skønsbeføjelser, der er tillagt den i henhold til artikel 10, stk. 1, i de generelle beslutninger om produktionskvoter og har herved ansporet til en betydelig overskridelse af de traditionelle handelsstrømme for så vidt angår undergruppen små svejste rør (henhørende under produktgruppe Ia). — Den skade, der er tilføjet de italienske virksomheder følger af de mængder af produkter i produktgrupperne Ia, Ib og II, der hidrører fra EKSF's øvrige medlemsstater, og hvis levering medfører en overskridelse af de traditionelle handelsstrømme. Det er alene virksomheder tilhørende Finsider-koncernen og selskabet Falck, der har måttet bære dette tab, idet de er de eneste producenter i Italien af produkter i produktgrupperne Ia, Ib og II.

⁽²⁾ EFT nr. L 29 af 1. 2. 1984, s. 1.

Sag anlagt den 14. december 1988 af selskabet Acciaierie e Ferriere Lombarde Falck SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag 364/88)

(89/C 25/09)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. december 1988 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af selskabet Acciaierie e

Ferriere Lombarde Falck SpA, Milano, ved advokaterne Cesare Grassetti og Guido Greco, advokater med møderet for Corte di Cassazione i Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Nico Schäffer, avenue de la Porte Neuve 12.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Det statueres, at De Europæiske Fællesskaber og dermed Kommissionen er ansvarlig for det tab, sagsøgerne har lidt som følge af faldet i leverancer til hjemmemarkedet i 1984, 1985 og 1986 af produkter i produktgrupperne Ia, Ib og II.
- Det Europæiske Fællesskab og dermed Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerne en erstatning som angivet i de i stævningen udfærdigede opgørelser⁽¹⁾ eller med det højere eller lavere beløb, Domstolen måtte opgøre tabet til.
- De Europæiske Fællesskaber og dermed Kommissionen tilpligtes at betale renter af det nævnte beløb fra datoen for afsigelse af dom i sagen.
- Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag 363/88.

⁽¹⁾ Sagsøgeren har opgjort deres samlede tab således:

Produktgruppe	1984	1985
Ia + II:	4 468 860 000 lire	5 100 240 000 lire
Ib:	1 669 200 000 lire	868 920 000 lire
Produktgruppe	1986	
Ia + II:	15 454 020 000 lire	
Ib:	1 649 200 000 lire	

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. december 1988 af undersøgelsesdommeren ved Tribunal du grande instance de Nice i straffesagen mod J. M. Delattre

(Sag 369/88)

(89/C 25/10)

Ved kendelse afsagt den 12. december 1988, indgået til Domstolens Justitskontor den 20. december 1988, har undersøgelsesdommeren ved Tribunal de grande instance de Nice i straffesagen mod J. M. Delattre forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Spørgsmål 1

- i) Skal udtrykket »sygdom«, som det er anvendt i de ovenfor nævnte direktiver, fortolkes på samme måde efter en fællesskabsdefinition, eller kan enhver medlemsstat derimod gennemføre de nævnte direktiver under anvendelse af hver sin definition af udtrykket sygdom?
- ii) Såfremt udtrykket »sygdom« er underlagt en fællesskabsdefinition, kan en vare »A«, der betegnes som et levnedsmiddel i en medlemsstat, og hvis reklame-tekster henviser til naturlige fysiologiske funktioner (fordøjelse, galdeproblemer), i en anden medlemsstat da betegnes som et lægemiddel, når et fællesskabsdirektiv om harmonisering af regler vedrørende varen »B« (naturlig mineralvand, direktiv 80/77/EØF) udtrykkeligt fastslår, at de nævnte naturlige fysiologiske funktioner ikke kan anses som sygdom?
- iii) Såfremt der findes en fællesskabsdefinition af udtrykket »sygdom«, kan henvisninger til fornemmelser eller tilstande såsom sult, tungthed i benene, træthed og/eller kriblen (»en fornemmelse i overhuden, som tilskynder til at klø sig«) da ligeledes anses som henvisninger til sygdomme?
- iv) Såfremt enhver medlemsstat derimod selv kan fastsætte sin definition af »sygdom«, kan en medlemsstat da lovligt standse salget af et levnedsmiddel, som er behørigt kontrolleret og lovligt solgt i en anden medlemsstat, med den begrundelse, at produktet henviser til en »sygdom hos mennesker« (efter den definition, denne medlemsstat har fastsat), selv om medlemsstaten ikke forinden har anmodet om en udtalelse fra de udvalg, der er nedsat for at undgå konflikter mellem nationale bestemmelser eller med fællesskabsretten, og herved navnlig fra Udvalget for Medicinske Specialiteter (nedsat ved direktiv 75/319/EØF), Det Stående Levnedsmiddeludvalg (afgørelse 69/414/EØF), Udvalget for Kosmetiske Midler (direktiv 76/768/EØF) og/eller Udvalget for Tekniske Standarder og Forskrifter (direktiv 83/189/EØF og 88/182/EØF)?

Spørgsmål 2

- i) Kan en medlemsstat, jf. *Van Bennekom*-dommen, navnlig dens præmis 19, begrænse fri import og markedsføring af et levnedsmiddel, som er et ekstrakt af en normalt anvendt plante (hvidløg), og som er lovligt fremstillet, kontrolleret og solgt i en anden medlemsstat, under henvisning til, at produktets ydre form svarer til formen for et lægemiddel (pille, kapsel, tablet), selv om den samme ydre form er godkendt i fællesskabsretten (direktiv